

Lieve Eli,

Ik heb onze foto opgehangen. Je weet wel, die ene die we lieten maken net na ons allereerste halfje ooit. Daar staan we, met een tevreden grijns en grote ogen vol verwachting, die daarna alleen nog maar groter werden toen-ie insloeg. De foto's die we tóén maakten, zijn wazig en we staan er best wel naar de klote op, dus ik houd het bij deze. #happyfeestfaces bedachten we er als hashtag bij. Je hebt je zwarte lievelingsjurkje aan, dat je vader altijd een pannelapske noemde. 'Eliaan de Vliegheer, je kunt je derrière bijna zien!' Ik hoor het hem nog zeggen... Niet dat jij je daar ook maar iets van aantrok trouwens, je stak je neus en kont de lucht in en daar vertrokken we. Op naar het festival.

Weet je nog die flesjes Ice Tea Green die we hadden gevuld met minstens de helft wodka? Gadver, dat we dat naar binnen hebben gekregen! 'We like it Russian green,' riepen we uitgelaten tegen elkaar, op de fiets naar het station, bijna kokhalzend bij de eerste lauwarme slok. Maar het was green, dus toch 'een beetje gezond'!

Het aluminiumfoliepropje met daarin onze twee schatten van de dag, gekocht van Randy uit 4B, die het weer van zijn broer had, brandde achter mijn bh. 'Als het er maar niet doorheen smelt... ' fluisterde ik in de pendelbus. 'Nee joh,' wuifde je mijn zorgen weg, anders zou je ze wel in je string proppen. Maar dat wuifde ik weer weg, dit wilde ik doen, voor ons. Hypernerveus was ik toen die streng kijkende

vrouw me fouilleerde en ik stotterde na haar vraag of ik stoute middelen bij me had. 'Alleen sigaretten,' stamelde ik, 'geldt dat ook?' en gaf haar snel mijn Luckies. Ze checkte het pakje en wenste me daarna veel plezier. Drieëndertig meter verderop highfiveden we elkaar, we waren binnen. Het festival kon beginnen!

In de Dixi haalden we het eerste, gele pilletje uit het folie. Was dat SpongeBob? Een tikkeltje zenuwachtig lachten we om het domme, vriendelijke gezichtje en we vroegen ons af of er ook xtc-pillen met Elsa waren, of K3. Ik wilde nog even grappig doen en deed alsof ik het ding liet vallen, midden in die smerige bak vol wc-papier, maar jij kent mijn coördinatie als geen ander, griste de pil uit mijn hand en beet er voorzichtig in. Het piekhaar en de ogen van Bob waren voor jou, ik nam zijn neus en mond.

Wat was die allereerste fijn, de pillen daarna hebben dat gevoel dat we daar deelden nooit meer overtroffen. Wat mij betreft dan. Urenlang dansten we met een flesje met vitaminewater (de blauwe, die vonden we zo mooi bij onze ogen passen) in onze hand en als we elkaar aankeken, voelden we volgens mij allebei een soort verliefdheid. Op elkaar, de muziek, alle mensen om ons heen. We omhelsden elkaar. 'Jij bent echt mijn allerbeste,' hoorde ik je in mijn oor zeggen, boven de stevige beats van de dj. Je zoende me op mijn mond, waardoor we ineens volle bak aandacht van alle gasten om ons heen hadden. Maar daar hadden we geen oog voor. 'En jij van mij,' antwoordde ik.

Uno

Extraño (vreemd)

Anna kijkt naar de rode letters die ze net aan de binnenkant van haar arm heeft geschreven. *Extraño*, vreemd. Precies hoe ze zich nu voelt. Elke dag wil ze in elk geval één nieuw woord leren door dat op te schrijven, ‘het woord van de dag’, al is het misschien beter om vanaf morgen gewoon een blauwe pen te gebruiken. Dit ziet er niet best uit, alsof ze aan zelfmutatie doet.

Ze pakt haar koffer uit en hangt haar kleren in de kast. Veel te weinig hangers voor al haar kleding, waarvan ze veel samen met Eliaan heeft gekocht. De rest propt ze in de lades en in de onderste, onder haar sokken, legt ze het mooie gouden boekje, zonder het open te slaan. Dat komt later. Haar ondergoed stopt ze in het laatje van haar houten nachtkastje, ook die ordinaire oranje ‘Ik Willem’-string in XS die ze van Eliaan kreeg voor haar verjaardag. ‘Kun je hebben, hoor, en voor je het weet is-ie weer uit...’ Ze had er heel overdreven bij geknip-oogd. ‘Ik heb hem zelf ook.’ Onderop verstoppt Anna het pakje condooms van een merk dat ze niet kent en dat haar moeder hoogstwaarschijnlijk in de koffer heeft gestopt, samen met een envelop die ze nog niet heeft opengemaakt. Ze legt hem neer op het bureautje aan het raam en kijkt naar buiten. Wat heeft ze trek in een Luckie, even pure focus op die brandende sigaret en de duizend-en-een gedachten in haar kop tot rust laten

komen. Maar ze durft hier niet uit het raam te hangen, zoals ze thuis deed, de afgelopen twee jaar. Want zo lang rookt ze nu, twee jaar, ongeveer net zo lang als ze Eliaan kent.

Ze stopt een Oreo in haar mond, haar andere verslaving, en kijkt rond in haar nieuwe kamer voor in elk geval de komende vier maanden, misschien dat ze daarna in een studentenhuis gaat. 'Je leert pas echt Spaans wanneer je in een gastgezin zit, hoor.' Ze hoort het haar betweterige nicht nog zeggen. Haar ouders hadden er meteen oren naar en wezen Anna's idee om in zo'n studentenhuis te gaan wonen, van de hand. 'Dat kan altijd nog, lieverd.' Haar blik blijft hangen bij het kaartje dat ze net op de muur boven haar bed heeft geplakt met van dat kauwgomachtige plakspul. Ze kreeg het van Eliaan tijdens een van hun eerste feestjes en het is haar lievelingskaartje geworden. Eromheen hangen foto's. Van haar ouders en broertje en van Putin met zijn tong uit zijn bek. En die ene van haar op het luchtkussen tijdens de eindexamenstunt en natuurlijk die van Eliaan en haar. Ze lachen brutaal en onbezorgd in de camera, geen idee nog wat hen te wachten stond... Want wat een zomer was het geweest.

Anna gaat op bed zitten, kijkt naar buiten. Is ze nou gek geworden, of ziet ze daar een groene papegaai in de bomen? Ze sluit snel haar ogen en denkt aan thuis. Wat zouden ze nu aan het doen zijn? Zouden ze haar al missen? Ze hoort haar vader meezingen tijdens het koken.

Haar ouders hebben elkaar ontmoet tijdens een lezing over Tolstoj, de Russische schrijver die voor altijd een stempel heeft gedrukt op haar leven. Letterlijk vooral, want in haar paspoort staat het zwart op wit, zoals ze vanochtend op Schiphol nog heeft gezien: Anna Karin Ina, naar het hoofdpersonage uit Tol-

stojs *Anna Karenina*, de vrouw die met heel haar hart, ziel en zaligheid op zoek was naar vrijheid. Al liep het met haar niet goed af, weet Anna als geen ander, omdat haar ouders haar van jongs af aan boeken uit de Russische literatuur hebben voorgelezen. Ze verzucht vaak dat ze nooit eens ‘een normaal cadeau krijgt’, maar ze vindt de verhalen over de tsaren, revolutie en dramatische liefdes prachtig.

Anna kijkt op haar horloge en weet dat zo ongeveer op dit moment haar vader aan Lev vraagt of hij Putin wil uitlaten. Dan komt de kleine vuilnisbak meteen aangerend op die dikke pootjes van hem, met zijn tong uit zijn bek. Ze zou nu maar wat graag een rondje met die afzichtelijke lobbies maken. Hij bespringt overenthousiast de andere buurthonden, vooral de chihuahua van de overburen, waarna ze zich altijd weer moet verontschuldigen bij het andere baasje, met een leugentje om Putins – en haar eigen – bestwil. ‘Dit doet hij anders nooit, hoor.’ Ze moet er in zichzelf even om lachen.

En dan hoort ze in het Spaans haar naam met daarachter de woorden die in het Nederlands elke avond worden geroepen door haar vader of moeder. ‘Anna, kom je eten?’

Dos

La cena (het diner)

‘*Bastante?*’ Twee diepbruine ogen kijken Anna vriendelijk aan, terwijl een opscheplepel vol rijst boven haar bord bungelt. ‘*Si, si, es bueno.*’ Ze lacht er maar een beetje bij, geen idee of dit goed Spaans is. Waarschijnlijk niet, want de bruine ogen deporeren gedecideerd een volle extra schep op haar bord. Ze heeft geen honger, haar buik lijkt vol te zitten met alle gedachten aan thuis, maar ze begint toch te eten.

De jongen naast haar heeft zo te zien wel honger; hij wrijft ongecontroleerd over zijn buik. Van zijn kin druipt al na de eerste hap een klodder jus en hij draagt een slabbetje, zo eentje dat ze ook had toen ze een peuter was en dat ze haar oppaskinderen altijd omdeed wanneer ze met hen ging eten. Maar deze jongen is zeker vier keer zo oud, al heeft hij dezelfde kinderlijke blik in zijn ogen. Hij stopt een chipje in zijn mond dat de vorm heeft van een varkensoor.

‘Zo heten ze ook, varkenssoortjes,’ lacht Felipa als Bruno oink-geluiden maakt. ‘Het zijn zoutjes, chips. Mijn *cariño* is er verzot op en eet ze het liefst ook tijdens het ontbijt, met melk erbij.’ De jongen grijnst breed, maar hij zegt geen woord.

‘Bruno is een beetje anders,’ vertelt Felipa na het eten. Anna helpt haar met de afwas en terwijl ze de borden afdroogt, praat Felipa in het Engels tegen haar. Al wil ze straks wel zo veel mogelijk Spaans met Anna praten, ‘dan leer je de taal het snelst’.

Ze woont samen met haar zoon in deze *piso*, een appartementje tegenover het oudste park van de stad, Parc de la Ciutadella, en als ze toevallig al een groene papegaai heeft gezien, dan kan dat kloppen, vervolgt ze opgewekt. 'Een aantal is ontsnapt uit de Zoo in het park en nu woont er een hele kolonie die zich elke dag van de ene naar de andere boom verplaatst. Sommige vogels hebben zelfs een halsbandje om met een cijfer en nummer erop.' Felipa pakt iets uit de keukenla en toont Anna het schriftje met daarin allerlei letter- en cijfercombinaties. 'Bruno en ik gaan vaak een wandelingetje maken door het park en nemen dan onze verrekijker mee. We houden precies bij welke groene papegaai we wanneer en waar precies al gezien hebben.' Ze glimlacht nu een beetje verlegen. 'Het is een van de weinige dingen waar Bruno echt op kan focussen. Ook al praat hij niet, ik weet dat hij vanbinnen blij is als we weer een nieuwe in de bomen hebben ontdekt en we naar huis rennen om ons papegaaienschriftje bij te werken.'

Felipa spreekt bijna vloeiend Engels. Als Anna ernaar vraagt, vertelt ze dat ze een deel van haar leven in Engeland heeft gewoond, toen ze daar Engels ging studeren. Ze leerde er Bruno's vader kennen, die na een paar jaar een baan kreeg als hoofd van een uitgeverij van reisboeken hier in Barcelona. Ze had gedacht en gehoopt, na te zijn opgegroeid in een veel te klein gehucht waar iedereen alles van elkaar wist, nooit meer naar Spanje terug te keren.

Een dun glimlachje verschijnt op haar gezicht. 'Het leven loopt altijd net even anders dan je denkt.' Anna knikt instemmend en vraagt haar waar de man des huizes is. Met een vluchtig 'hij is weg, *never mind*' loopt Felipa achter haar langs om nog een vergeten pan van tafel te halen.

Op het balkon rookt Anna dan eindelijk haar Luckie, na een goedbedoeld ‘roken is slecht voor je, cariña’ van haar gastmoeder. Dat weet ze zelf natuurlijk ook wel en ze is echt van plan om binnenkort te gaan stoppen, maar voor alles is een tijd. Terwijl ze de rook in grote kringen uitblaast, kijkt ze naar de straat onder haar en het park voor haar en hoopt een glimp op te vangen van de groene papegaaien. In plaats daarvan ziet en hoort ze een groepje daklozen, dat met winkelwagens vol ijzer en karton met elkaar lijkt te bakkeleien over de waarde van hun bij elkaar gesprokkelde schatten van de dag.

Over een paar dagen is haar eerste schooldag en haar maag vult zich met zenuwen als ze eraan denkt. Ze is nooit echt goed geweest in nieuwe contacten leggen, behalve die keer met Eli-aan dan, maar dat lijkt nu allemaal ver weg.

Weer in haar kamer pakt Anna de envelop van het bureau. Ze maakt hem langzaam open, bang voor wat zeker weten komen gaat. ‘Allerliefste dochter, onze baboesjka,’ leest ze. Ze heeft het goed geraden, want al na de eerste vier woorden in het bekende hanenpotenhandschrift van haar moeder te hebben gelezen, druppelen de tranen over haar wangen.

Tres

Triste (verdrietig)

Ze weet het al zodra ze wakker wordt. Dit wordt een slechte dag. Anna kijkt op haar telefoon en leest een paar appjes en foto's van haar ouders. Ze proosten op haar, schrijven ze, met hun lievelingsdrankje. 'Op onze lievelingsdochter.' Ja duh, ze hebben er ook maar één. Ze glimlacht met een brok in haar keel. Ze wil iets terugsturen, maar ze weet niet zo goed wat. Ze kan moeilijk zeggen dat het even niet zo lekker gaat en dat ze zich zwaar beroerd voelt. Ze wil haar ouders niet bezorgd maken, dat waren ze toch al zo erg vlak voordat ze vertrok.

Ze sleurt zichzelf uit bed en gaat naar de badkamer, misschien dat een douche haar goed zal doen. Als ze in de spiegel kijkt, ziet ze dat haar sproetjes zijn vermenigvuldigd door de Spaanse zon en ook haar donkerblonde haar lijkt te zijn opgelicht, en dat al na een paar dagen. Ze ziet er beter uit dan ze zich voelt, besluit ze. Dat is tenminste iets. Ze zet de kraan aan en gaat onder de warme stralen staan. Anna blijft er lang onder. De stoom om haar heen past goed bij het mistige gevoel in haar hoofd. Op de glazen douchewand tekent ze met haar vinger een smiley in de hoop dat-ie haar opvrolijkt, maar al na twee seconden druppelen tranen uit zijn ogen, door de condens. Ze wordt er nog treuriger van.

‘Wat is er?’ vraagt Felipa als Anna de keuken binnen komt en ze haar bedrukte gezicht ziet. Een pokerface heeft ze nooit gehad.

Ze houdt het maar op buikpijn en strijkt over haar buik om haar woorden kracht bij te zetten. Daar weet Felipa wel wat op en ze maakt een kopje kamilletee met honing en gember voor haar. ‘Dat maakte mijn oma altijd voor mij als ik misselijk was, of nerveus. Of als ik soms een slechte dag had.’ Anna begint bijna te huilen door dit lieve gebaar.

‘Het zal wel komen doordat ik morgen mijn eerste schooldag heb, ik vind het stiekem toch een beetje eng.’ Ze zegt er maar niet bij dat er ook nog een heleboel andere gedachten door haar kop spoken. Ze zou niet eens weten hoe ze het allemaal precies moet vertellen. Maar alsof ze haar gemoedstoestand kan raden, geeft Felipa haar een knuffel, waarna ook Bruno haar net iets te stevig vastpakt en zijn moeder opgewekt uitroept: ‘*Venga cariños*, we gaan wat leuks doen vandaag!’

Even later lopen ze over de Ramblas richting de Boqueria, de overdekte markt waar vanaf ’s ochtends vroeg de kooplui hun waren zo fraai mogelijk uitgesteld aan de man proberen te brengen. Of aan de toerist.

‘De echte Barcelonezen gaan liever naar de marktjes in hun eigen buurt, die zijn veel goedkoper,’ zegt Felipa. ‘Maar het is wel een mooie om eens te zien.’

Ze wijst naar de vrouwen bij de ingang die noten in alle soorten en maten en met allerlei chocoladelagen verkopen. Felipa schudt haar hoofd. ‘Je wil niet weten hoe duur die dingen zijn, ik heb eens een klein zakje gekocht voor Bruno en moest achttien euro afrekenen. *They are nuts!*’ Ze moeten er samen om lachen en lopen de notenvrouwen snel voorbij.

Anna kijkt haar ogen uit op de markt. Toeristen doen inkopen en maken foto's, vooral bij de fruitkraampjes waar de fruitspiesjes er heel erg Instagrammable uitzien. Bij de viskraam iets verderop is het rustiger, al voelt ze zich wel bekeken door de grote glibberige vissen die haar met doodse ogen aanstaren. Ze huivert even en gaat er snel voorbij.

Eliaan zou al zo'n twaalf selfies van de spiesjes, de vissen en vast en zeker ook met de gekke notenvrouwen gemaakt hebben. Ze mist haar voetstappen naast zich, in dat snelle ritme waaraan ze haar uit duizenden zou kunnen herkennen. Of duizend miljoenen.

'Hola Ramón!' Felipa stopt helemaal achterin bij een kraampje waar de Catalaanse geelrode vlag boven prijkt.

De man achter de kraam lacht vriendelijk naar haar en kijkt even nieuwsgierig naar Anna. *'Hola guapos!'* Heb je weer een nieuwe?' Felipa antwoordt in rap Spaans, waaruit Anna de woorden *simpática* en *Holanda* oppikt. Dat begrijpt ze nog wel.

Ramón vraagt iets aan Bruno, die enthousiast begint te knikken, en maakt dan iets klaar. 'Een *yuca*,' legt Felipa uit, 'een Catalaanse specialiteit van kip, zoete aardappel, guacamole en de geheime saus van Ramón.' Anna krijgt er ook een en ze neemt een hap. En nog een. *Dios mío*, wat is dit lekker! Bruno stopt de *yuca* in één keer in zijn mond. De geheime saus druipt op zijn kin en zijn shirt. Felipa haalt het weg en knijpt zacht in zijn bolle wang. 'Klein varkentje van me.' Ze betaalt en met een *'Hasta la próxima, Ramón'* gaan ze weer verder.

Als ze die avond gaat slapen, is het zware gevoel van die ochtend weggeëbd. Met wat spuug veegt ze het woord weg dat ze

die ochtend op haar arm heeft geschreven. Want zo voelt ze zich niet meer. Het is toch ook maar een gek iets, dat gevoel. Van een twee naar een tien, of in elk geval een zeven-en-eenhalf of misschien wel een acht op dezelfde dag. Ze moet weer aan Eliaan denken, die liever soms een twee en vaak een tien is, dan altijd maar ‘die stabiele zeven’, want dat is maar saai, volgens haar en daar zijn er al zo veel van. Die zeventjes, of die medium-mensen. ‘Dat is het gewoon nét niet, Anna, dat zijn wij dus sowieso niet.’ Ze hoort het haar weer zeggen, hier in haar bed in Barcelona. Zo ver weg, maar ook zo dichtbij. Ze stuurt eindelijk een berichtje terug aan haar ouders. Een selfie met een fruitspies en een toepasselijk onderschrift. #gezond-dagjehier. En dat het goed met haar gaat en of ze Putin een aai willen geven, en vooruit, Lev ook, **knipoogsmiley**. ‘Ik mis jullie wel, hoor!’

Lieve Eli,

Ik heb de allereerste schoolweek erop zitten. De meisjes in mijn klas lijken wel oké, maar ik heb nog totaal geen zin om er energie in te steken. Ik vergelijk ze steeds met jou, moet ik ook niet doen natuurlijk, er is maar één Eli en jij bent niet hier. Mijn leraar heet heel origineel (not!) Juan en is superknop, ik weet nu al wat jouw reactie op hem zou zijn. 'Just do him. Please Nike him!' terwijl je met je wijsvinger het bekende sportmerkteken in de lucht schrijft. 'Anders doe ik hem wel!' Hij is nog niet eens zo heel oud, ik denk een jaar of achtentwintig, en hij is erg geduldig. Hij heeft me al een complimentje gegeven over mijn uitspraak. Ik rol schijnbaar nogal lekker met de r, terwijl de anderen alles juist heel erg op z'n Gooisch uitspreken. Daar komen de meesten ook vandaan, een beetje kakwijven, of chicas de mierda, eigenlijk. Vooral Lotte, die de godganse dag aan ingewikkelde koffies in papieren bekertjes lurkt en na elke slok zo'n irritant mmm-geluidje maakt. Ze heeft vier jaar geleden in The Voice Kids gezeten en grijpt elk moment aan om dat weer even op te rakelen. Ze kwam trouwens maar tot de battles, al moet ik wel toegeven dat ze echt een mooie stem heeft (ze heeft haar auditiefilmpje zo'n zes keer laten zien). Echt zo'n perfect meisje, je kent ze wel. Nooit ergens zorgen over en altijd geld, glanzende haren en aandacht van iedereen. Ze heeft een vriendje, Roderick #verrassend, de aanvoerder van heren 1 van Laren en nogal een balletje zo te zien op de foto's die ze me óók al zo'n

zes keer heeft laten zien. Ze doen de hele dag aan TOYS, oftewel: *Thinking of You's* waarbij ze de telefoon één keer over laten gaan. 'Dan weet-ie weer even dat ik nog aan hem denk,' legde ze al kirrend uit. Ik heb haar net even opgezocht op Insta en ze heeft echt megaveel volgers! Ze scheidt al op over de aanbiedingen die ze krijgt van merken om die te noemen in haar posts. Ja hoor, een echte influencer dus. Zucht. De zoveelste...

We hebben ook Ulli, een Duitse man met altijd een vriendelijke glimlach op zijn gezicht, een guitige Engelse jongen en een Fransman in de klas. François. Hij doet me denken aan die gast die we ontmoetten tijdens dat tweede festival en die nog wel wat 'délucieux' voor ons had. Weet je nog? 'Pas de Merci ou Mon Cheri, mais xtc,' zong hij bijna. We moesten nog zo lachen om zijn accentje. Jij hoefde niet na te denken toen hij een fluorescerend oranje stukje voor je mond hield. Man, je beet bijna zijn vinger erbij af! Ik wilde me niet laten kennen en volgde jouw voorbeeld, maar ik had wel mijn twijfels. 'Geen snoep aannemen van vreemde mannen!' De waarschuwing van mijn moeder galmd nog in mijn oren, al bedoelde ze er vroeger natuurlijk iets heel anders mee... Hij sloeg weer in als een bomba, die Franse pil, en binnen een kwartier stond je met die vent (volgens mij heette hij Luc, toch?) te zoenen. Vond je wel zo aardig. 'We hebben die shit voor niets gekregen, hoor.' Bij mij viel-ie wat minder goed, dus ik ging even ergens zitten. Maar jij wilde niet mee en ging een rondje met je *nouveau ami* lopen. Een uur later kwam je terug, je zag ineens heel bleek. Luc was weg en je wilde meteen naar huis, de enige keer die zomer dat je eerder naar huis wilde trouwens. Je hebt me nooit verteld wat er is gebeurd.